

אמר עזמות

בפנקסי הקטן רשום בראש וראשונה: „לורד מלציט“, סימן-לזכרון שעלי להחל הפעם את שערך בלורד וליידי מלציט, אשר עזבו הבקר את עירנו וארצנו—

A tout Seigneur tout honneur.

מילא, את הלורד הצעיר ברכתי מיר אחר קוטו מתליו הקשה: „ברוך דחמנא דיהבך לן ולא יהבך לעפרא“, אבל רוצה אני הפעם להקדיש שורות אחדות דוקא לכבוד ה ל י ד י ה צ י עירי... ששה פועלים י ה ו ד י ם ...

מר אורי קיסרי יסלח לי בודאי שאני נכנס קצת לגבולו ומדבר על נשים צעירות, אבל אין זו כחורה סתם, כי אם אשה מעולם האצילות—כלה אומר כבוד, כלת אומר: יחום.

גורת היא כרות המואבית בשעתה. מצד אבא, אפרתים אנגלים; מצד אמא, גזע הבורים מדרום אפריקה, הסנדיקנום שלה הוא הנגרל כמוטם בכבודו ובעצמו, והיא עצמה יהודיה כשרה ו צ י ו נ י ת נלחכה לעילא ולעילא...

ומספרים כי בזמן האחרון, בשבתה פעם בארמונה אשר במגרל—„וילה“ נאה זו שלא זכה הוקן מלציט לראות בעיניו—ראתה דרך החלון קבוצת אנשים, שעלו על אדמתה. ירדה אליהם ושאלה מאת ראש הקבוצה, שנראה כאנגלי:

— מי אתה ומה מעשיך כאן?

— אני מורד מטעם המחלפה הממשלתית למ-

דידה ובאתי למרד כאן את הפרקע.

— ומי אלה כך?

— ששה פועלים ערבים העוזרים על ידי בע

בודה.

— היודע הנך, אדוני, כי זוהי נחלה עברית

דבושו של הלורד מלציט?

התחמק מהחברה ומהמלון...

לא, חביבי, תגידו מה שתגידו, ואני באחת: התינוק של לינדברג לא מת! וכל ההתנלות של הילד, שנמצא הרוג ע"י ביתו של לינדברג, אינה אלא כאותם פירורי-הבצק של „בדיקת חמץ“, שמצנויעין תחילה על מנת למצאם אח"כ.

ויותר שאני מתבונן אל פרטי הענין יותר הוא מזכיר לי את המעשה ביעקב אבינו, שהביאו לפניו את כתונת-הפסים של יוסף ואמרו לו „הכר-נא“, והרי גם לפני לינדברג הביאו שלד קטן ולקוב ואמרו לו: „הכר-נא“, והוא משש ונדק את השיניים ו„הכיר“ את בנו...

לא, רבותי, הענין הזה של השלד הוא בעיני „כלו מוקשה“, ענין חשוד ודק מן הדק, כי למה הלך לינדברג להכיר את בנו ביחידות דוקא ובמסד הרים?—אין זאת כי אם חושש הוא לזוגתו, שהיא מעוברת בחדש התשיעי ומלאו ימיה ללדת, ומחמת שנשי אמריקה הצעירות עצבניות הן, פחד לינדברג מאד פן תלך אשתו חלילה איזה „נפל“...

וכפי שאחזה לי אני, רצה לינדברג פשוט להד פטר מעסק ביש זה של השורדים שקבלו כמנו „איפותיקי“ שלמה, כמה שנאמר: „זרענו וכספנו“, בנים קודמים לכסף, בנים יקרים הם יותר אפילו ממאה אלף דולר.

ולו הייתי אני „דטקטיב“ אמריקאי, או אילו היו שואלים אותי, הייתי יועץ להם לחפש לא את השורדים ולא את אל-קפונה, לא מכונית ולא אניה מסתורית כי אם את—ה א ש ה, כמו שאומר אותו המטיביל הידוע מטאה-שערים „חרחה לא פימה“ בקראו במבטא הגרמני-הרוסי את הפתגם הצרפתי הידוע Cherchez la femme (בקשו את האשה).

כי הרבה „אהבות“ היו לו ללינדברג—אל נא יחשב לו לגנאי!—משעוה שעלה לגדולה והמריא שחקים, וקרוב לודאי שיד אשה מאוכזבה באמצע,

שעשתה מה שעשתה מחמת קנאה ולשם נקמה. וכיוסף הצדיק בשעתו עתיד אולי להתנלות באחד הימים לינדברג הקטן האמיתי כמשנה-למלך של האוירונים — מי יודע?

ומסתמא יודעים אתם, רבותי, כי גם א"י זכתה ל„לינדברג קטן“ שני, ורק לפני שנה או שנתים נגב תימני קטן ב ב נ י מ י נ ה ע"י צועני, עם קבלת שבת על יד בית הכנסת הגדול והחדש. הורי הילד יושבים בשכונת „שמעון הצדיק“ בעירנו ומתאבלים על בנם כל הימים, והחט-פן יושב ב„חד-גדיא“ עד היום הזה.

תמיהני על סופרי „הבלש“ וכיחוד על תרהר, שלא ניצלו עד כה את המעשה הזה ולא פרסמו היכרת סנסציונלית בשם: „לינדברג הקטן“ מבני-מינה.

ואולם ה„סנסציה“ הכי גדולה היתה בשבוע זה בירושלים: אבדה גדולה, שאין לה תמורה. אבדו בעירנו זוג תפילין מ ב ה ג ס ה והכריזו ע"ז כמודעות בראש כל חוצות, וכל מי שיקיים סצות השבת-אבדה תבוא עליו ברכת כל-טוב סלה, ועל החתום במודעת: בנו של ר' אליעזר בעל הגימטריאות שלי...

* * *

ובפנקסי ה„כל בו“ רשום עוד בעפרון אדום: „ראשון למאי“, משמע שעלי להזכיר במלים אחרות את „חג הפועלים“ בחיפת...

ולמה אכחד? — מקנא אני בכתבו של „הארץ“, שזכה לראות וכמו עיניו את מחזה הילדים ביוסקרש בחיפה, ושיצא מכליו ממש בבואו לתאר את „המומנט היפה, רגעים מספר לפני פתיחת האספה, כ ש י ל ד י ה ג נ לאמהות עובדות נכנסו בשירה לאקצית-יאטרון כשבידיהם ד ג ל י ם א ד ו מ י ם ק ט נ י ם“

עד כה היו מלעיטים את בנינו ובנותינו מן

„האדום האדום“ הזה רק בבתי הספר, אבל הפעם זכינו בפעם הראשונה לראות את ה„מאכל“ הזה גם בבני הילדים.

תפשו התינוקות בידיהם את הסמל האדום, כאומר להם: דעו לכם, ילדים, כי כל אלה שאין בידם הרגל הזה הם א ח ר ל י ם, נחוצו לשנא אותם, להתרחק מהם.

ועבודת-הקודש הזו של האינטרנציונל נעשית כמדומני, מכספי העם, שרב מנין ורב בגין הם בורגנים ימ"ש.

בכ"ו, מקנא אני בכתבו של „הארץ“ שברך „שהחיינו“ על המחזה האדום בעיר העתיד. אשרי עין ראתה כל זאת!..

* * *

ועכשיו, יקירי, רוצה אני למסור לכם תמורנות קטנות אחדות מההוי של בני-דודנו, לא תמונות כי אם חטף, צלומי הרגע.

אברך ערבי, פלח בן-בנו של פלח, אשר ידע את העיר ואת יושביה רק מפי השמועה, נזרמן בזמן האחרון ליפו.

יושב הוא בבית-הקפה ומתבונן בסקרנות יתרה אל הבנין והרהיטים, מסתכל באנשים ובהר ליכותיהם ומאזין וקולט קטעי שיחות מסביב.

והנה שומע הוא בשאל אחד המסובים מחב"רו: מה השעה? והלה משיב: „עשרה ועשרה“.

—עאנייבו“ (איתמהה!), פונה בן-הכפר לש"כנו בן הכרך ואומר: אתם העירוניים מחזוקים הנכם אצלנו למלומדים, אנשי עם וספר. עתה נוכחתי כי לא כן הדבר. אדם בא בשנים אומר: „עשרה ועשרה!“ ואילו בכפר, אצלנו, ספק אם תמצא א ח ד, שאינו יודע כי עשרה ועשרה הם עשרים.

ושוב מעשה בפלח אחר, שנסע עמנו לפני שבועות אחדים ברכבת ההולכת לחיפה ובידו

כרטיס לזכרון-יעקב.

כשהגיעה הרכבת לתחנת המושבה, הכריז

המפקח בדפקו במנקב הפרזל אשר בידו:

„זכ-רו-ו-! תערבי הביט דרך-החלון אל השלט הגדול ואל כרטיסו וראה כי כתוב על שניהם: זכרון ולא „זמרון“ ונסע הלאה...“

לא עברו רגעים מספר והרכבת עמדה בעת-קית. נגש המפקח אל ה„תייר“ הערבי הנה ודרש ממנו את הכרטיס. חפש זה האחרון ב„עגאל“, בחיקו, באבנטו ומצאו סו"ם בידו.

— לאן אתה נוסע? — שאלהו פקיד הרכבת.

— ל„זמרון“, ענהו הפלח.

— „יהרבצ'יתאק!“ אמר לו המפקח, הן כבר עברת את „זמרון“...

ואחרי שקלא-וטריא ארוכה וקללות נמרצות הסביר המפקח לנוסע הערבי כי „זכרון“ ו„זמרון“—היינו הך. מילא, מה שהיה אח"כ—אל תשאלו:

הערבי המסכן שלם קנס והורד מן הרכבת ושאר מיני פורעניות, אבל בשעת-מעשה נזכרתי כגובה של קרן היסוד, שנשלח לפני שנים אחדות מירד-

שלים ל כ פ רית ב ו ר לסדר במושבה את ענין דתרומות. כאשר כלה הפקיד את אספתו עם הועד,

אמר להם: ועכשיו, רבותי, עלי לגמר גם עם הועד של מ ס ח ה... הרחוקה היא מסחה מכפר-תבור?

ולא ידע הפקיד המסכן—ממש כאותו הערבי

של „זמרון“—כי כפר-תבור ומסחה — היינו הך.

ולא עוד אלא שכמה שנים קודם לכן, היה נוהג מרכז קהי"ם בירושלים לשלח מכתבים חוזרים גם לועד של כפר תבור וגם לועד של מסחה...

ורק לפני ימים אחדים נכנסו שלשה בחורים עברים למסעדה ערבית אשר ברחוב יפו לאכל „קבאב“ ממאכלי המזרח. (סוף בעמוד ז')